

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Loudou ve věci

žalobkyně: **M. M.**
státní příslušnost Ukrajina
zastoupená advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2020, č.j. CPR-5842-8/ČJ-2019-930310-V235

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí ze dne 17. 8. 2020, č.j. CPR-5842-8/ČJ-2019-930310-V235 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „**žalovaný**“), jímž žalovaný podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí ze dne 28. 11. 2018, č.j. KRPA-447757-21/ČJ-2018-000022-ZAM (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), vydané Policií České republiky,

Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „**správní orgán I. stupně**“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), správní vyhoštění a byla stanovena doba 1 roku, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, jejíž počátek byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky; zároveň byla stanovena doba k vycestování z území do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, správní orgán I. stupně dále podle § 120a zákona o pobytu cizinců rozhodl, že se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně uvedla, že napadené rozhodnutí jí bylo doručeno dne 21. 8. 2020.

II. Žalobní body

2. Žalobkyně namítala, že správní orgány porušily ust. § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu, neboť žalobkyně se výkonu nelegální práce nedopustila, nejsou naplněny zákonné znaky výkonu práce podle zákoníku práce, jednalo se pouze o jednorázovou brigádu, není naplněna podmínka soustavnosti vykonávané práce.
3. Vytýkala napadenému rozhodnutí, že představuje nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života, neboť má na území České republiky přítele, pana L. Ž., který je občanem Slovenské republiky, s ohledem na tento partnerský vztah s občanem Evropské unie by bylo namíste překvalifikovat vedené řízení na řízení dle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců.
4. Nesouhlasila se závěrem správního orgánu o možnosti vycestovat na Ukrajinu, konkrétně se závazným stanoviskem Ministerstva vnitra ČR, č.j. MV-23284-2/OAM-2020 ze dne 5. 6. 2020, neboť na Ukrajině probíhá dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt, který nepolevuje na intenzitě, v posledních dnech jsou neustále hlášeny přestřelky, včetně mrtvých, mezi příslušníky vojenských jednotek, i mezi civilním obyvatelstvem. Z Informace OAMP pak dle jejího názoru jednoznačně vyplývá, že situace na východě Ukrajiny je neustále napjatá, v Doněcké a Luhanské oblasti dochází k incidentům a k páchání válečných zločinů včetně mučení a mimosoudních poprav, v rámci celé Ukrajiny je prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti, což dopadá na civilní obyvatelstvo.
5. Namítala, že žalovaný porušil též ust. § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu. Měla za to, že pro vydání napadeného rozhodnutí nebyly splněny podmínky dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.
6. Navrhla, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a žalobkyni byla přiznána náhrada nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a shromážděný spisový materiál, neboť žalobní námitky obsahově téměř souhlasí s odvolacími námitkami, na které již bylo žalovaným reagováno.
8. Byl přesvědčen, že v odvolacím řízení postupoval v souladu s právními předpisy i s mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, ve svém postupu neshledal žádné pochybení, navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
10. Při pobytové kontrole dne 27. 11. 2018 prováděné na adrese M., P., v restauraci D. S. D., byla v kuchyni při vytírání podlahy ztotožněna žalobkyně, která se prokázala ukrajinským biometrickým pasem s vylepeným polským vízem, na pracovišti neměla žádnou pracovní smlouvu, na výzvu nepředložila doklad opravňující ji k výkonu práce, tj. k výkonu pomocných a úklidových prací, na základě toho byla zajištěna.
11. Dne 28. 11. 2018 bylo se žalobkyní zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění. Při svém výslechu žalobkyně uvedla, že do České republiky přicestovala asi dne 15. 10. 2018, a to nejprve jako turistka, poté jí zavolala známá z M. O. a nabídla jí práci. V restauraci D. S. D. začala pracovat dne 20. 10. 2018 od 11:00 hodin, a to každý den vždy do doby, kdy bylo potřeba dle zákazníků restaurace. V restauraci chystala rýži, umývala nádobí a uklízela. Majitelku restaurace ani firmu, pro kterou pracovala, nezná. Práci chtěla vykonávat do 1. 12. 2018, byla tak domluvená s O.. Za vykonanou práci dostávala 90 Kč na hodinu, vyplácena byla jednou týdně částkou 5 000 – 6 000 Kč v hotovosti, pracovní smlouvu nepodepisovala, docházku jí nevedli. Nyní žalobkyně bydlí někde na P. u Kauflandu v bytě 1+1 s majitelkou bytu, která je Ukrajinka. Dále žalobkyně sdělila, že nevlastní živnostenský list ani pracovní povolení, věděla, že v ČR nemůže pracovat bez povolení. K rodinným poměrům sdělila, že je rozvedená, na Ukrajině má matku, dceru, syna a sourozence, její rodina tam vlastní rodinný dům. Na Ukrajině žalobkyně nemá žádné problémy, je zdravá. V České republice má neteř a přítele ze Slovenska, jmenuje se L., příjmení žalobkyně nezná, ani jeho datum narození či věk, žalobkyně nesdílí společnou domácnost s občanem ČR ani EU, její vztah s přítelem trvá od jara letošního roku, přítel pracuje asi někde ve stavebnictví, žalobkyně neví, zda v České či Slovenské republice, vídají se občas v Praze, jednou či dvakrát týdně, žalobkyně někdy zajde k němu domů a dají si kávu, nechtěla, aby byl účastníkem správního řízení. Uvedla, že jinak na území České republiky nemá žádné vazby ani majetek, není jí známa překážka ve vycestování, vycestuje dobrovolně do 6. 12. 2018.
12. Dne 28. 11. 2018 bylo Ministerstvem vnitra vydáno závazné stanovisko ev. č. ZS45582 se závěrem, že vycestování žalobkyně je možné. Nebylo zjištěno, že by žalobkyní mohla v případě návratu hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, ani

nebezpečí mučení, nelidského nebo ponižujícího zacházení či trestání, ani vážné ohrožení života či lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Dle stanoviska Zakarpatská oblast, ze které žalobkyně pochází, není konfliktem na Ukrajině nijak zasažena, žalobkyně není osobou zranitelnou, tedy ani v pokročilém věku či strádající závažným onemocněním.

13. Žalobkyně se nechtěla seznámit s podklady, ze kterých ministerstvo při vypracování závazného stanoviska vycházelo, ani se k nim vyjádřit. Seznámila se se spisem a nežádala žádného doplnění.
14. Dne 28. 11. 2018 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, podle správního orgánu I. stupně bylo prokazatelně zjištěno, že žalobkyně nejméně od 20. 10. 2018 pracovala v restauraci D. S. D., kterou provozuje firma D., s.r.o., IČO: x, na adrese P., M., kde vykonávala výdělečnou činnost, konkrétně úklidové práce, mytí nádobí a přípravu rýže v kuchyni, a to aniž by měla platné povolení k zaměstnání, čímž naplnila skutkovou podstatu dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, dále odkázal na ust. § 178 b) odst. 1 téhož zákona. Zabýval se tím, zda rozhodnutí o správním vyhoštění není nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně, na straně 3 a 4 zhodnotil osobní a rodinné poměry žalobkyně, pokud jde o jejího přítele, vyšel z toho, že žalobkyně nezná jeho příjmení, datum narození, věk ani místo, kde přesně pracuje, nesdílí s ním společnou domácnost, jejich vztah trvá od jara letošního roku, vídají se jednou nebo dvakrát do týdne na kávu, nepřála si jej uvést jako účastníka řízení; na základě toho shledal, že tento vztah není natolik vážný, aby bránil vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, uvedl, že přítel může žalobkyni navštěvovat na území Ukrajiny, jak to bylo dříve, nebyly zjištěny takové rodinné a soukromé vazby k území České republiky, které by mohly být daným opatřením nepřiměřeně zasaženy. Dospěl k závěru, že správní vyhoštění není nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně. Zabýval se přiměřeností daného rozhodnutí ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, přihlédl k závažnosti protiprávního jednání žalobkyně, k tomu, že má veškeré zázemí v domovském státě, nemá zdravotní potíže a její věk jí nebrání ve vycestování, k území České republiky nemá žádné vazby. Shledal, že přetrvávají aspekty svědčící v neprospěch žalobkyně, dospěl k závěru, že rozhodnutí o správním vyhoštění je povaze a míře jejího protiprávního jednání přiměřené. Dobu správního vyhoštění 1 roku stanovil při spodní hranici zákonem stanovené sazby s přihlédnutím k tomu, že žalobkyně shora popsaným způsobem vykonávala zaměstnání bez povolení od Úřadu práce, avšak jednalo se o první porušení zákona o pobytu cizinců, kdy žalobkyně po celou dobu řízení se správním orgánem spolupracovala.
15. Proti rozhodnutí se žalobkyně odvolala, v odvolání namítala, že důsledek tohoto rozhodnutí není přiměřený z hlediska zásahu do jejího soukromého a rodinného života, neboť zde má přítele. Dále tvrdila, že se nedopustila nelegální práce, jednalo se pouze o jednorázovou brigádu, a nesouhlasila se závazným stanoviskem Ministerstva vnitra ČR, ev. č. ZS45585 ze dne 28. 11. 2018, neboť na Ukrajině v současnosti probíhá dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt.

16. Na základě podnětu žalovaného ministr vnitra přezkoumal závazné stanovisko ev. č. ZS45582 ze dne 28. 11. 2018 a vydal závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince č.j. MV-23284-2/OAM-2020 ze dne 5. 6. 2020, ve kterém předchozí stanovisko potvrdil a konstatoval, že vycestování žalobkyně je možné. Vycházel z Informace OAMP – Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby, ze dne 25. 4. 2020, zabýval se aktuální situací na Ukrajině, podrobně ji popsal a dospěl k závěru, že zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze v Luhanské a Doněcké oblasti, na zbytku území je bezpečnostní situace již čtyři roky zcela stabilní, konflikt na východě Ukrajiny je zakonzervovaný a dlouhodobě neměnný. S ohledem na to považoval odvolací námitky za účelové.
17. Žalobkyně se závazným stanoviskem ministra vnitra nesouhlasila, obávala se svého návratu do vlasti, domnívala se, že její bezpečné vycestování není možné.
18. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 17. 8. 2020, v jeho odůvodnění žalovaný konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění podložených dostatečnými podklady, vytýkané jednání bylo řádně právně kvalifikováno a bylo dostatečně zjištěno, že nejsou dány důvody pro aplikaci ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, dané rozhodnutí bylo v souladu s právními předpisy. K nesouhlasu žalobkyně se závazným stanoviskem poukázal na přezkumné závazné stanovisko ministra vnitra č.j. MV-23284-2/OAM-2020 ze dne 5. 6. 2020 a na jeho závěry, měl za to, že postupoval v souladu s ust. § 149 odst. 4 správního řádu, dle ust. § 149 odst. 1 správního řádu je závazné stanovisko svým obsahem závazné pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, překážky vycestování tedy žalovaný neposuzuje sám ve své působnosti, ale prostřednictvím dotčených orgánů, správnost tohoto stanoviska není žalovaný oprávněn posuzovat. K námitce ohledně povahy vykonávané práce shrnul zjištěné skutkové okolnosti, poukázal na ust. § 89 odst. 1, 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, a ust. § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a dále na skutečnost, že žalobkyně nedoložila žádné dokumenty, které by jí k zaměstnání v ČR opravňovaly, poukázal na úřední záznam z pobytové kontroly, kontrolní list podepsaný provozní restaurace a protokol o podání vysvětlení ze dne 27. 11. 2018 sepsaný s paní L. W., provozní a majitelkou restaurace, konstatoval, že její výpověď se shoduje s výpovědí žalobkyně a potvrzuje zaměstnání žalobkyně v období od 20. 10. 2018 do 27. 11. 2018. Měl za to, že se jednalo o pracovní činnost nesoucí znaky závislé práce, nikoli o jednorázovou brigádu, žalobkyně práci vykonávala osobně, na předem domluveném místě a ve stanovené nepravidelné pracovní době, jménem zaměstnavatele a dle jeho pokynů, čili v podřízeném postavení a se stanovenou odměnou za vykonanou práci, tyto skutečnosti byly potvrzeny majitelkou restaurace a žalobkyně je nijak nerozporuje, dle názoru žalovaného je takový výkon práce ve své podstatě zaměstnáním, jeho označení pojmem „jednorázová brigáda“ nemění jeho podstatu. Shledal, že byl naplněn i znak soustavnosti, neboť se jednalo o závislou práci v délce 1 měsíc, ve které chtěla žalobkyně pokračovat i v budoucnu, tj. do prosince 2018, nešlo o činnost ojedinělou, přičemž žádný právní předpis nestanoví pro pracovní právní vztah minimální délku trvání. K námitce týkající se nesprávného posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce uvedl, že žalobkyně na území ČR vstoupila na základě polského víza, které

bylo vydáno za účelem zaměstnání na území Polska, nikoli ČR, cílovou destinací žalobkyně tedy muselo být Polsko, sama uvedla, že cílem pobytu v ČR byla turistika, nikoli přítel. Odkázal na okolnosti uvedené žalobkyní týkající se povahy jejího vztahu s přítelem a na ust. § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, kumulativní podmínky tohoto ustanovení musejí být splněny současně, žalobkyně však společnou domácnost s přítelem nesdílí, pouze se s ním navštěvuje, nebyla ani schopna říct, kde pracuje, na tom nic nemění, že v odvolání již uvedla jeho identifikační údaje, podmínky daného ustanovení nebyly splněny, neboť žalobkyně s přítelem nesdílí společnou domácnost, ani se nejedná o trvalý vztah, jde o občasné kontakty, a tedy tento vztah správnímu vyhoštění nebrání. V této souvislosti poukázal na to, že žalobkyně do ČR přicestovala jako turistka, její pobyt na základě polského víza byl zde omezený, přítel žalobkyně jí může navštěvovat i nadále na Ukrajině, jako to činil dříve, žalobkyně tam má veškeré zázemí. Dospěl k závěru, že zásah správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně není nepřiměřený, převážil veřejný zájem na vyhoštění žalobkyně. Uloženou dobu 1 roku rovněž shledal za přiměřenou, konstatoval, že žalobkyně se do této situace dostala svým vlastním jednáním, když sice přicestovala jako turistka, avšak vědomě přijala nabídku zaměstnání, k čemuž neměla příslušné povolení, stanovenou dobu tak neshledal nepřiměřeně přísnou, považoval ji za odpovídající jak individuálním okolnostem, tak obdobným případům. Dobu k vycestování v délce 15 dnů rovněž považoval za dostatečnou a odpovídající tomu, že žalobkyně má platný cestovní doklad i prostředky na vycestování a neuvedla žádné překážky, které by vycestování bránily. Dospěl k závěru, že správní řízení proběhlo v souladu se zákonem, správní orgán I. stupně dostal požadavků dle ust. § 3 a § 50, § 4 a § 6 a § 68 odst. 3 správního řádu, provstupňové rozhodnutí je v souladu se zákonem.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobkyní uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
21. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do

soukromého nebo rodinného života cizince. Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

22. Podle ust. § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zaměstnáním se pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.
23. Dle ust. § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak. (odst. 1) Cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky. (odst. 2)
24. K námitce žalobkyně se soud zabýval nejprve otázkou, zda činnost vykonávaná žalobkyní naplňuje parametry zaměstnání a představuje tak zaměstnání bez náležitého oprávnění ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.
25. Dle ust. § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů je závislou prací práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.
26. K pojmu závislé práce Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 4. 2020 č.j. 5 Azs 205/2019-34 konstatoval: „Ke znakům závislé práce se Nejvyšší správní soud zevrubně vyjádřil v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 - 35, č. 3027/2014 Sb. NSS, na nějž lze v podrobnostech odkázat. Podle tohoto rozsudku „společným rysem a jakýmsi leitmotivem všech znaků závislé práce vymezených v § 2 odst. 1 zákoníku práce, je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli“, přičemž zaměstnanec musí práci vykonávat soustavně, osobně a podle zaměstnavatelových pokynů.“
27. V posuzovaném případě žalobkyně pravidelně každodenně konala určitý druh práce (úklid, umývání nádobí, příprava rýže) na předem určeném místě, tedy v restauraci D. S. D., a to podle pokynů provozní restaurace paní L. W., která jí za tuto práci též vyplácela pravidelně sjednanou odměnu, každý den tuto práci vykonávala dle potřeby

restaurace, tedy dle množství jejích zákazníků. Z toho je zřejmé, že žalobkyně konala práci osobně a podle pokynů zaměstnavatele.

28. U provádění činnosti byl naplněn i znak soustavnosti, neboť bylo prokázáno, že žalobkyně tuto práci vykonávala pravidelně od 20. 10. 2018 do 27. 11. 2018 a měla v úmyslu v této práci pokračovat i nadále, a to nejméně do 1. 12. 2018, přičemž se jednalo o stále tutéž opakující se práci. Ke znaku soustavnosti se vyjádřil Nejvyšší správní soud rovněž v rozsudku ze dne 9. 4. 2020, č.j. 5 Azs 205/2019-34, kde za soustavnou vyhodnotil též práci pomocného dělníka vykonávanou po období 3 týdnů. Nejvyšší správní soud zde uvedl: „Je tedy zřejmé, že znak soustavnosti byl v projednávaném případě naplněn, a to oproti stěžovatelem uváděnému případu, řešenému v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 177/2011 - 120, v němž zdejší soud vyslovil, že znak soustavnosti není splněn při jednorázové bezúplatné pomoci mezi příbuznými (srov. *mutatis mutandis* rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 8 Azs 109/2017 - 41).“
29. Na základě výše uvedeného soud shledal, že činnost vykonávaná žalobkyní měla všechny znaky závislé práce, vzhledem k absenci písemné pracovní smlouvy se jednalo o faktický zaměstnanecký vztah. Žalovaný zároveň v tomto směru učinil dostatečná skutková zjištění, která opřel jak o výpověď žalobkyně, tak o další důkazy, tj. o úřední záznam z pobytové kontroly, podání vysvětlení paní L. W., provozní restaurace, a kontrolní list podepsaný provozní restaurace, tedy dostal požadavkům ust. § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu. Žalobní námitka o tom, že nebylo prokázáno naplnění podmínky soustavnosti vykonávané práce, je tedy nedůvodná. S ohledem na to je zřejmé, že skutková podstata ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobkyní naplněna.
30. Žalobkyně namítala, že správním vyhoštěním bylo nepřiměřeně zasaženo do jejího soukromého a rodinného života zejména s ohledem na to, že v České republice má přítele pana L. Ž., občana Slovenské republiky.
31. K tomu je třeba uvést, že správní orgány obou stupňů se dopadem správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně podrobně zabývaly, a to v prvostupňovém rozhodnutí na straně 3 a 4 a v napadeném rozhodnutí na stranách 6, 7 a 8, vyšly přitom z řádně zjištěného skutkového stavu, kdy žalobkyně je rozvedená, veškeré rodinné vazby, tj. děti a další příbuzné má na Ukrajině v Zakarpatské oblasti, v ČR žije pouze její neteř, k České republice jinak žalobkyně nemá žádné vazby, přicestovala sem jako turistka, uvedla, že jí není známá žádná překážka ve vycestování. Pokud jde o přítele žalobkyně, vycházely správní orgány z toho, že jejich vztah trvá od jara daného roku (tj. 2018), vídají se asi 1 – 2x týdně na kávu, nesdílí spolu společnou domácnost, žalobkyně neví, kde přesně přítel pracuje, věděla pouze, že je to ve stavebnictví, nechtěla, aby se stal účastníkem správního řízení. Správní orgány tyto okolnosti zvážily, a to proporcionálně s dalšími kritérii dle ust. 174a zákona o pobytu cizinců, dospěly k závěru, že se nejedná o vztah takové intenzity, aby byl překážkou správního vyhoštění žalobkyně, poukázaly na možnost návštěv přítele žalobkyně na Ukrajině, soud se s tímto hodnocením ztotožňuje a neshledal v něm žádné pochybení. Vyhoštění sice bude znamenat zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně, nejedná se o však zásah nepřiměřený.

32. Otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015 – 35, uvedl: *„Za překážku správního vyhoštění je třeba považovat pouze zásah nepřiměřený, přičemž přiměřenost je třeba posuzovat na základě kritérií stanovených zákonem a vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se k čl. 8 Úmluvy. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45). Je tedy v první řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti.“*
33. Ze shora uvedeného vyplývá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí adekvátně zohlednil rozsah, ve kterém byl soukromý a rodinný život žalobkyně narušen, tento aspekt zvážil s ohledem na další kritéria dle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, kdy se zabýval též závažností protiprávního jednání žalobkyně, která v České republice vědomě vykonávala pracovní činnost bez řádného povolení. V důsledku toho pak přijatým opatřením bylo dosaženo rovnováhy mezi požadavkem státu na dodržování právních předpisů ze strany cizinců a zájmem žalobkyně na ochraně soukromého života, rozhodnutí o správním vyhoštění je v daném případě adekvátním a přiměřeným zásahem do soukromé sféry žalobkyně.
34. K námitce žalobkyně, že s ohledem na její partnerský vztah s občanem Evropské unie ji místo správního vyhoštění měla být uložena povinnost opustit území dle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců, soud uvádí, že předmětný zákon jasně vymezuje, kdy má správní orgán uložit cizinci správní vyhoštění dle § 119 zákona o pobytu cizinců, a za jakých podmínek lze cizinci uložit povinnost opustit území dle § 50a téhož zákona. Je-li naplněna některá ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zároveň nedojde vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, správní orgán bez možnosti jakéhokoli správního uvážení cizinci správní vyhoštění uloží. V opačném případě je namístě uložit cizinci povinnost opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců.
35. V tomto smyslu se vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017 – 28, kde shrnul: *„Z judikatury zdejšího soudu (např. rozsudky*

ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 – 27, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 – 29) vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za předpokladu, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 - 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 - 19). Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 20. 7. 2017, č. j. 13 Azs 234/2017 – 30 dodal, že v některých případech správní orgán na počátku nebo v průběhu řízení o správním vyhoštění skutečně dospěje k závěru, že vyhoštění osoby není možné (typicky s ohledem na nepřiměřený zásah takového rozhodnutí do jejího rodinného života). Namísto toho potom vydá rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který stanoví: „rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území“. Při aplikaci tohoto ustanovení však správní orgán vždy vysvětlí, proč v daném případě nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (typicky pro nepřiměřený zásah správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele), tedy že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“

36. Ze shora uvedeného vyplývá, že žalobkyně svým jednáním jednoznačně naplnila skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, rovněž bylo správními orgány i soudem shledáno, že správním vyhoštěním nedojde k nepřiměřenému zásahu do jejího soukromého nebo rodinného života. V takové situaci zákon o pobytu cizinců v ust. § 119 odst. 1 neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvažování, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli, což vyslovil též Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31. Zároveň žalobkyně není rodinným příslušníkem občana Evropské unie dle ust. § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jak správně uvedl žalovaný, neboť s panem L. Ž. nežije ve společné domácnosti. V posuzované věci správnímu orgánu nezbyla jiná možnost, než žalobkyni správní vyhoštění uložit, uložení povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců zde nebylo vůbec přípustné, námitka je tak rovněž nedůvodná.
37. Žalobkyně nesouhlasila se závazným stanoviskem k možnosti vycestování vypracovaným ministrem vnitra, měla za to, že situace na Ukrajině způsobená válečným konfliktem jí neumožňuje bezpečně vycestovat.
38. Podle ust. § 75 odst. 2 věta druhá s.ř.s. byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.
39. Na základě výše uvedeného ustanovení přezkoumal soud též závazné stanovisko ministra vnitra ev. č. ZS45582 ze dne 28. 11. 2018, které byl žalovaný povinen respektovat a z nějž v napadeném rozhodnutí vycházel. Dané stanovisko potvrdilo předchozí stanovisko Ministerstva vnitra, vyházelo přitom z aktuálního materiálu Ukrajina Informace OAMP ze dne 14. 9. 2018, které se týkalo mimo jiné politické a bezpečnostní situace v zemi a vnitřně vysídlených osob a ze kterého vyplývá, že situace

v zemi je stabilizovaná, bezpečnostní situace zůstává klidná, incidenty se soustřeďují na východě pouze na tzv. linii dotyku v Doněcké a Luhanské oblasti. Zakarpatská oblast, ze které pochází žalobkyně, je pod kontrolou ukrajinské ústřední vlády, v roce 2015 zde proběhl ojedinělý incident s Pravým sektorem a působilo zde hnutí Rusínů dožadujících se autonomie, k žádným dalším bezpečnostním incidentům nedocházelo. Na základě tohoto materiálu správní orgán správně zjistil, že oblast Lasy v Zakarpatské oblasti, stejně tak jako další oblasti v západní části Ukrajiny, není ozbrojenými incidenty v současnosti nijak zasažena, život v tomto místě probíhá bez vážnějších problémů, jsou zajištěny veřejné služby a činnost státních orgánů, v souladu s těmito zjištěními neshledal, že by žalobkyni v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na východě Ukrajiny hrozilo v případě návratu do vlasti nebezpečí. Soud shledal, že dané stanovisko bylo dostatečně odůvodněno a opřeno o relevantní informace, není zřejmé, že by v něm správní orgán pochybil. Soud se neztotožnil s tvrzením žalobkyně, že dle Informace OAMP se v rámci celé Ukrajiny vytvořilo prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti značně dopadající na civilní obyvatelstvo na celém území Ukrajiny, neboť žádná taková informace z materiálu nevyplývá.

40. Další výhrady žalobkyně proti tomuto stanovisku jsou pak již pouze obecné, žalobkyně tvrdí, že ozbrojený vnitrostátní konflikt na Ukrajině nepolevuje na intenzitě, v posledních dnech jsou neustále hlášeny přestřelky, neuvádí však již, kde mělo dle jejích informací docházet k těmto přestřelkám či jiným incidentům, jaké ohrožení konkrétně z toho plyne pro žalobkyni, ani z jakých zdrojů tyto informace čerpala. Tyto výhrady ta nejsou způsobíle stanovisko zpochybnit.
41. S ohledem na výše uvedené vyhodnotil soud námitku žalobkyně, že její vycestování na Ukrajinu není možné, za nedůvodnou.
42. Soud dospěl k závěru, že správní orgány obou stupňů zohlednily veškerá zákonem vyžadovaná kritéria pro uložení správního vyhoštění, včetně posouzení jeho přiměřenosti, pečlivě zvážily okolnosti daného případu a správně a přezkoumatelně se s nimi vypořádaly i v odůvodnění svých rozhodnutí.
43. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
44. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. října 2020

JUDr. Tomáš Louda v. r.
samosoudce